

NEBEZPEČNÝ TURNAJ, SLADKÁ ODMĚNA.

MRAZ

C. N. CRAWFORD

FRAGMENT

MRÁZ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

C. N. Crawford

MRÁZ – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MRÁZ

C. N. CRAWFORD

FRAGMENT

Copyright © 2022 by C. N. Crawford
Translation © Eva Brožová, 2024
E-book konverze © Grafické a DTP studio Albatros Media, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6738-4
ISBN e-knihy 978-80-253-6743-87 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-6750-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6751-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

PŘEDMLUVA

Smutná pravda je, že většina vztahů končí špatně. Kdysi jsem si myslela, že ten můj bude výjimka, že jsem našla *toho pravého*. Že moje láska bude věčná – ne jako většina ostatních.

Andrew byl člověk – na rozdíl ode mě. Narodila jsem se jako víla, ale držela jsem se od nich co nejdál. Většina nadpozemských bytostí byla násilnická, nevypočitatelná a *neskutečně* arogantní. Andrew mi naopak pletl věnečky z lučního kvítí a psal mi básničky o platanech.

Nejdřív mě upoutala jeho krása: modré oči se zlatými skvrnkami a vlnité kaštanové vlasy. Když se usmál, rty se mu v koutcích zvedly, že jsem ho vždycky měla chuť políbit. Andrew voněl jako domov, mýdlo a černý čaj.

Proto jsem se do něj ale nezamilovala. Zamilovala jsem se do něj kvůli jeho laskavosti.

Když jsem měla dlouhý týden, dělal mi čaj nebo koktejly a usínala jsem s hlavou na jeho hrudníku. S Andrewem jsem se cítila bezpečně. On byl člověk a já víla, ale jako by to mezi námi nikdy nehrálo roli.

Vždycky mi naslouchal, hned odepisoval na zprávy, ptal se mě, jak jsem se měla přes den. Měl jezevčíka Ralphieho a vozil svoji mámu k doktorovi. Neděle jsme trávili v jeho čistounkém bytě na předměstí a u kávy četli stejné knížky.

Hluboce věřil, že láska je to nejdůležitější na světě. Že by si jí měl člověk vážit. Tvrdil mi, že jsem jeho spřízněná duše.

S Andrewem jsem se na rozdíl od ostatních bytostí svého druhu cítila v bezpečí. Chráněná.

Plánovali jsme společnou budoucnost. Měla vypadat asi takhle: než dokončí magisterská studia, pomůžu mu se splácením hypotéky na byt. Až začne vydělávat, zapracujeme na mém snu: otevřít si koktejlový bar „U Chloe“, pojmenovaný po mojí mámě. Andrew mi ho pomůže zafinancovat. Pořídíme si děti a budeme spolu šťastně žít mezi lidmi na zeleném předměstí plném grilovaček a pevností z polštářů. V létě budeme jezdit na pláž. Povedeme *normální* lidský život.

Problém byl v tom, že v den svých šestadvacátých narozenin jsem zjistila, že to byla jedna velká lež.

A tehdy jsem přestala věřit v lásku.

❧ I ❧

AVA

Stála jsem na chodníku, držela v ruce tašku s jídlem a při pomýšlení na kuřecí vindaloo a naan se mi už sbíhaly sliny. Královské bistro dělalo naan úžasně máslový a kari tak ostré, že jsem se potila nedočkavostí.

Protože jsem měla narozeniny, manažer mi dovolil odejít dřív z práce. Žádnou velkou oslavu jsem v plánu neměla. Po několika hodinách míchání drinků pro páteční dav bankéřů jsem si prostě chtěla nacpat břicho a sledovat s Andrewem komedie.

Cestou domů jsem se opájela vůní chilli, kmínu a česneku, která vycházela z papírové tašky. To byla první věc, co nás spojila, když nás kamarádi seznámili – vášně pro co nejostřejší jídlo.

S kručením v žaludku jsem zasunula klíč do zámku a vešla do bytu.

Při zvucích, které se ozývaly shora, jsem nastražila uši. Andrew si evidentně pouštěl na plné pecky nějaké porno, soudě podle

šíleně hlasitého vzdychání a sténání – toho fakt falešného a pronikavého, cíleného na muže. Ženy by ho okamžitě prokoukly.

Zajímavé. No, myslel si, že se vrátím domů až za pár hodin. Ať se dívá, na co chce. Jenže proč by měl to porno tak nahlas, když jsou zdi bytu tenké jako papír?

Vyklouzla jsem z bot. Cestou do kuchyně jsem zavadila malíčkem o hranatou nohu židle a vykřikla bolestí, nesmyslně rozzuřená na hloupý kus nábytku. Vztekle jsem vytáhla vindaloo z tašky. A v tu chvíli mi došlo, že porno ztichlo. Andrewovi bylo trapně, že jsem ho přistihla. Při tom pomyšlení jsem se usmála. Copak neví, že je mi to jedno?

„Haló?“ Shora se ozval jeho hlas. Byla v něm panika. Když tišším hlasem dodal: „Myslím, že to nic nebylo,“ překvapeně jsem se otočila.

Zadrhnul se mi dech. Copak s někým mluví?

Zrychlil se mi tep. Po špičkách jsem vyšla nahoru, aniž bych si uvědomovala, že držím v ruce horkou krabičku s kari. Matrace zavrzala a předstíraný orgasmus začal znovu.

Sevělo se mi srdce hrůzou. Došla jsem k ložnici s lehce pootevřenými dveřmi.

Šíleně opatrně jsem do nich strčila.

Stáhl se mi žaludek tak prudce, že jsem se málem pozvracela.

Andrew ležel na posteli a objímal blondýnu, kterou jsem v životě neviděla. Musela jsem zaječet nebo vykřiknout, protože leknutím málem spadli z postele. Otočili se na mě a všichni jsme na sebe dlouhou dobu vyděšeně zírali.

„Avo, co tady děláš?“ Andrew zrudl jako ředkvička.

„Co sakra děláš ty?“

„Měla jsi být v práci.“ Ležel pod nahou ženskou, ale pronesl to, jako by to bylo naprosto logické vysvětlení.

„Mám narozeniny. A pustili mě dřív.“

Andrew ze sebe bloncku shodil a celí zpocený a udýchaný leželi vedle sebe na posteli, na *naší* posteli. Civěla jsem na ně, skoro neschopná uvěřit tomu, co vidím, ale bylo mi jasné, že se mi právě před očima rozpadá budoucnost.

„Chtěl jsem ti to říct...“ Stísněně polkl. „Nechtěl jsem, aby se to stalo takhle. Prostě se s Ashley milujeme.“

„Nic ve zlým,“ dodala Ashley a přetáhla si přes sebe prostěradlo. „Ale už nechce experimentovat. Touží po rodině. Normální rodině. Jako... po lidský rodině.“

Andrew znovu polkl. Tělo měl ztuhlé napětím. „Ashley a já... máme toho prostě spoustu společnýho, Avo. Máme budoucnost.“

Nedokázala jsem se nadechnout. Jak to, že jsem nic netušila? V hlavě jsem měla vymeteno a jen jsem cítila, jak mi puká srdce.

Mrštila jsem po něm vinaloo. Plastová krabička dopadla na přehoz a okamžitě explodovala. Horké kuře s chilli se po nich rozprsklo. Andrew a bloncka zaječeli a mně blesklo hlavou, jestli jsem neprovedla něco nezákonného. Můžou mě zatknout za to, že jsem po někom hodila horké kari?

„Co blbneš?“ zahulákal Andrew.

„Já nevím! Co blbneš ty?“ zaječela jsem na něj zpátky.

Přejela jsem očima po místnosti a všimla si koše na špinavé prádlo, kde leželo na hromadě naše oblečení. Z nějakého důvodu

mě šíleně rozhodila představa, jak odděluju svoje věci od jeho. Vždycky jsem prádlo vyprala a úhledně mu ho poskládala... Budu vytahovat svoje oblečení z koše a nosit ho do veřejné prádelny?

Do háje, kde teď budu bydlet?

Andrew si utíral kari prostěradlem. „Řekla jsi, že na dovolené mám volňáska a můžu si dělat, co chci. A čím víc jsme se s Ashley poznávali, tím víc mi docházelo, že jsme si souzený.“

„Že máš volňáska?“ Zírala jsem na něj a skoro jsem ho přes slzy neviděla. „Říkala jsem, že vím, co je volňásek. Neřekla jsem, že si můžeš dělat, co chceš. A nejsi na dovolený.“

„Seznámil jsem se s Ashley na dovolený. A nemohl jsem si pomoci. Přitahovala mě.“

Zamrkala jsem a cítila, jak se mi po tváři kutálí slza. „Naposled jsi byl na dovolený skoro před třemi roky.“

Andrew potřásl hlavou. „Ne, Avo. Loni v zimě jsme spolu letěli na Kostariku a ty jsi celou dobu seděla na pokoji, protože jsi měla zánět močáku. Pamatuješ?“

„Ty ses s ní seznámil, když jsme byli *spolu* na dovolený?“

Andrew znovu rozpačitě polknul. „Na tý dovolený s tebou moc velká zábava nebyla.“

Ashley se zatím horečně snažila setřít ze sebe horké kari jedním z mých ručníků. „Děsně mě to štípe na kůži.“

Andrew na mě udělal psí oči. „Mrzí mě to, Avo. Nechtěl jsem ti ublížit. Ale srdci neporučíš.“

Měla jsem knedlík v krku a hrudník se mi svíral bolestí. „To myslíš *vážně*?“

„Já-já ti to fakt chtěl říct...“ vykoktal. „Zamilovali jsme se do sebe. A láska je krásná, ne? Lásky by si měl člověk vždycky vážit. Na rovinu, Avo, měla bys mi to přát. Našel jsem svoji spřízněnou duši.“ Dramaticky si povzdechl. „Můžeš se na chvíli přestat chovat sobecky a podívat se na to z mého úhlu?“

Celý svět se mi převrátil vzhůru nohama. „Tvrdil jsi, že já jsem tvoje spřízněná duše. Taky jí píšeš básničky?“ Otočila jsem se a vyšla na chodbu, když vtom mi něco blesklo hlavou. „Byla ta básnička o platanu pro ni, nebo pro mě?“

„Byla pro mě,“ vyštěkla Ashley.

Napadlo mě něco šíleného. Tohle nebyl jen konec mého vztahu. Byl to konec mých plánů do budoucna. „Andrew, co ten bar? Chtěl jsi mi s ním finančně pomoci.“

S omluvným úsměvem pokrčil rameny. „Proboha, Avo. Nějak to vyřešíš. Běž na vysokou nebo tak něco. Byla bys skvělá studentka.“

Hlavou mi vířily úzkostné myšlenky jako podzimní listí při bouřce. Andrew byl celý můj život a teď je konec.

„Čekal jsi, až dostuduješ, co?“ zeptala jsem se. „Protože Ashley tvoje účty neplatila. To já.“

Bloncka si přehodila vlasy přes rameno. „Jsem herečka. K tomu, aby sis vybudovala kariéru, potřebuješ čas.“

„A talent. No, vzhledem k tomu, jak falešně ten orgasmus zněl, ti moc nadějí nedávám,“ odsekla jsem.

Ashley zvedla krabičku se zbytkem vinaloo a hodila ji po mně. Červené kari se mi rozprsklo po mikině.

Už jsem byla ta zahořklá. Zavržená. Zlá čarodějnice, která kuje pikle, jak se zbavit mladé krásky.

„Vypadni!“ zaječela.

„Klidně si ho nech!“ zavřískla jsem zpátky. „*Fakt* se k sobě skvěle hodíte!“

Musela jsem odejít, než provedu něco, za co dostanu dvacet let natvrdo. Popadla jsem sportovní tašku, která ležela na zemi, a rozzuřeně jsem seběhla ze schodů.

A pak to přišlo – okamžik, kdy jsem se rozhodla, že se už nikdy nezamiluju.

Pohádky? Nebyly skutečné.

O hodinu později jsem se opírala lokty o ulepený dřevěný bar ve Zlatém jeteli. Za vyřvávání televize jsem nasávala guinness a sledovala *Pod čepec a pod kudlu*, reality show o ženách, které soutěží o ženicha a plastiku na svůj velký den. Děsivé, jo, ale stejně jsem se na to každý týden dívala.

Možná to zvěštovalo úpadek civilizace, ale nic z toho mě teď opravdu netrápilo. Bylo mi dvacet šest a měla jsem...

Co jsem měla? Vlastně nic. Vůbec nic.

Dneska večer jsem prostě chtěla být někde, kde je každému fuk, že mám na mikině fleky od kari, někde, kde se můžu celý večer opíjet a všem to bude ukradené. Zlatý jetel byl ideální místo.

Nešlo jen o zlomené srdce, i když jsem se kvůli tomu toužila schoulit do fetální pozice. Ten rozchod zničil další z mých snů, přinejmenším na čas – bar U Chloe. Ve dne v noci jsem pracovala na svých plánech a snažila se získat povolení.

Zabořila jsem si hlavu do dlaní. Jako barmanka jsem si vydělávala třicet tisíc dolarů ročně a většina těch peněz šla na splácení Andrewovy hypotéky. Než jsem ho potkala, bydlela jsem v přečpaném bytě s alkoholičkou, která vždycky usnula v koupelně. Tohle nebyl konec světa, ale naplnilo mě hořkostí, jak Andrew prohodil „běž na vysokou“, jako bych si ji mohla jen tak zaplatit.

Andrew vyrostl v bohatství, s rodiči, kteří vydělávali miliony v realitách. Rozhodl se, že to nějakou dobu zvládne sám, což asi znamenalo, že ho budu živit místo nich. Nikdy nebyl doopravdy švorc, takže si vypěstoval jakousi bezstarostnou lhostejnost a říkal pak věci jako: „Měla bys mi přát, že jsem zamilovaný,“ i když zrovna pošlapal několik mých snů.

Napila jsem se guinnessu a olízla si pěnu ze rtů. Najdu způsob, jak to vyřešit.

Z mizérie mě vytrhl povědomý hlas. „Avo!“

Když jsem vzhledla, uviděla jsem, jak se ke mně blíží moje nejlepší kamarádka Shalini. Vlnité tmavé vlasy jí splývaly po přílišných červených šatech, které jí ladily s rtěnkou. Na bronzové pleti měla trpytivou tvářenku a její vzhled ostře kontrastoval s mým flekatým pracovním ohozem.

Shalini se posadila vedle mě a okamžitě mě objala kolem ramen. „Proboha, Avo. Co se stalo?“

Zabořila jsem si hlavu do dlaní a všechny zadržované emoce ze mě vytryskly ven. „Přistihla jsem Andrewa v posteli s blondátou *herečkou*.“ Když jsem se na ni znovu podívala, měla jsem co dělat, abych se nerozbrečela nahlas.

Shalini na mě ohromeně vykulila hnědé oči. „Děláš si srandu?“

Otupěle jsem se napila piva. „Prý jsem mu dala volňáska.“
„*Jakýho* volňáska? Co to je?“

Zhluboka jsem se nadechla a všechno Shalini vyklopila: předčasný příchod domů, předstíraný orgasmus a pak to, že bych mu měla nový vztah přát. Když jsem domluvila, z jejího výrazu bylo jasné, že ji to rozhodilo stejně jako mě. Potom se usmála. „Vážně jsi po nich hodila vindaloo?“

„Bylo úplně všude.“

„Doufám, že mu chilli přistálo na koulích –“ Shalini se na okamžik odmlčela a ušklíbla se. Nejspíš se snažila *nemyslet* na to, jak asi kari vypadalo na Andrewově nahém těle. Potom potřásla hlavou a prohodila: „To je neuvěřitelný. Totiž, vážně si myslel, že ho nenačapáš?“

„Nevím. Asi jo. Měla jsem dělat dlouho do noci, ale mám narozeniny.“ Rukama jsem si otřela vlhké tváře. „Vím, že většina vztahů nevydrží, ale myslela jsem si, že my dva jsme jiný.“

Shalini mě chlácholivě poplácala po rameni. „Náplastí na zlomený srdce je nový chlap. Už jsi na tinderu?“

Šokovaně jsem na ni zírala. „Stalo se to teprve před hodinou a půl.“

„Jasně. No, až budeš připravená, pomůžu ti s tím. Chybí mi nějaký dobrodružství. Co kdybysme vyrazily na okružní plavbu? Pořádají se plavby pro osamělý lidi?“

Podívala jsem se do své už skoro prázdné sklenice. Je to moje druhé pivo, nebo třetí? „Na to zapomeň. S chlapama jsem skončila. K šťastnému životu mi postačí koblihy a filmy o tudorovských královnách.“

„Počkat. Neměl ti pomoci s tím barem?“ Shalini zvýšila hlas. „Platila jsi mu jeho podělanou hypotéku. *Dluží ti to.*“

Přikývla jsem. „A proto mi to asi doteď tajil.“

„Co kdybych investovala do tvýho baru já?“

Bylo to od ní hezké, ale nechtěla jsem zkazit dokonalé přátelství finančním rizikem. „Ne, ale děkuju. Něco vymyslím.“

„Můžeme si ho otevřít společně. Třeba jeden z těch, kde se hází sekerou na terč? A možná bysme měly na slavnostní otevření pozvat Andrewa. Dáme si pár panáků a uvidíme, jestli máme dobrou mušku.“

Pobaveně jsem přikývla. „Mohli bysme bar nazvat ‚Na sekeru‘.“

„Vzpomínáš, jak Andrew přinesl sekyrku na kempování a málem usekl hlavu veverce? Prostě kretén,“ prohlásila Shalini. „Potřebuješ alfa samce. Někoho, kdo tě dokáže ochránit.“

Zakymácela jsem se na stoličce. „Pche. Nepotřebuju žádnýho alfa idiota. Potřebuju vymyslet, jak dám dohromady prachy na nájem.“ Chytila jsem se barového pultu. „Jak moc jsem blbá, že jsem mu věřila?“

Shalini pokrčila rameny. „Nejsi blbá. To on zničil něco dobrýho.“

„Kolik dneska dělá nájem v centru?“

Odkašlala si. „To teď neřeš. Můžeš bydlet u mě.“

„Tak jo.“ Přikývla jsem. „Zní to lákavě.“

Přitočil se k nám štíhlý kluk s hnědými vlasy. Měl na sobě černé conversky, džíny a šedivou mikinu s kapucí. Měl oči jenom pro Shalini – takhle to dopadlo vždycky, když jsme si spolu vyrazily.

„Bavíte se dobře?“ zeptal se a zakmítal obočím. Očividně se pokoušel flirtovat.

„Ona ne,“ odpověděla Shalini.

„Třeba vám dokážu zlepšit náladu,“ prohlásil s pohledem upřeným na Shalini. „Odkud seš? Mluvím třemi jazyky.“

„Z Arlingtonu v Massachusetts.“

„Ne, myslím... odkud seš *doopravdy*? Původně.“

„Z Arlingtonu.“ Shalini přimhouřila oči. „Co třeba trochu frány? *Foutre le camp!*“

Chlápek se nervózně zasmál. „Tuhle řeč zrovna neumím.“

„Znáš konzolové příkazy? Tak co třeba tohle – *sudo kill – 9 tebe?*“

Oči se mu rozzářily vzrušením. „Naučím se je, když mi řekneš heslo správce.“ Měl lehce lascivní tón a já už nechápala, o co jde.

Znovu jsem zabloudila pohledem k pořadu *Pod čepec a pod kudlu*. Ženich vyzval své potenciální nevěsty k boxerskému zápasu. Nejlepší způsob, jak si vybrat manželku, zřejmě byl, aby se jen v plavkách mlátily hlava nehlava. Zamračila jsem se na obrazovku a přemítala, kolik z nich bude po téhle epizodě skutečně potřebovat nový nos.

Když jsem se otočila zpátky k Shalini a tomu otrapovi, vášnivě debatovali o programovacích jazycích.

Shalini byla na počítače borec. Pracovala pro nějaký exkluzivní technologický startup, který vstoupil před měsícem na burzu. Netušila jsem, kolik si vydělala akciovými opcemi, ale ať to bylo, co chce, peníze už rozhodně řešit nemusela. Kdysi byla posedlá vědou, šíleně motivovaná, ale vyhořela a chtěla se jen bavit.

Shalini zvedla ruku. „Steve, Ava měla ošklivej večer. Právě teď jí chlapi lezou krkem. Potřebujeme trochu prostoru.“

A v tu chvíli jsem udělala zásadní chybu. „Načapala jsem svého kluka, jak píchá Ashley.“

Steve si skousl ret. „Jestli chcete jít do trojky, nebo...“

„Ne!“ vyhrkly jsme se Shalini současně.

„Jak myslíte.“ Jeho výraz při pohledu na mě zkameněl. „Nechci se chovat jako kretén, ale stejně mě nerajcuješ. Elfi uši mě neberou.“ A s pobrukováním se odlouдал pryč.

„Vilí!“ Otočila jsem se zpátky k Shalini a dotkla se svých lehce zašpičatělých vilích uší. „Do hajzlu. Tohle mýmu sebevědomí nepomohlo.“

„Podobný hovadiny přece říká spousta chlapů, když je odmítneš. Nejdřív jsi ta nejkrásnější baba na světě, a vzápětí je z tebe nafoukaná mrcha s divnými koleny. Všichni vědí, že vilí uši jsou sexy, a ty taky. Prostě se tě bojí.“

Žila jsem mezi lidmi a snažila se s nimi splynout. Ráda bych řekla, že to bylo z vlastní vůle, ale pravdou je, že mě víly už dávno vykopy. Netuším proč.

„Tohle si myslí všichni lidský chlapi, když mě vidí?“ zeptala jsem se.

Shalini zavrtěla hlavou. „Jsi naprosto nádherná. Tmavohnědý vlasy, velký oči, sexy rty. Jsi jako malá vilí Angelina Jolie z devadesátek. A tvý uši jsou děsně rajcovní. Víš co? Rozhodla jsem se, že si najdu vilího přítele. Lidský chlapi jsou idioti.“

Ušklíbla jsem se. „A viláci jsou děsivý.“

„Jak to víš?“

V podvědomí se mi mihla temná vzpomínka, ale byla neurčitá, prchavá – nejasná vidina. „Já nevím. Ve městě je pár obyčejných víl, jako jsem já, ale moc často je nepotkávám. Všechny urozený víly žijou ve Faerii a podle mě mají nadpřirozený schopnosti. Jenže do jejich světa můžeš vstoupit jen portálem a k tomu potřebuješ pozvání, který já rozhodně nedostanu.“

„Jaký jsou podle tebe víláci v posteli?“

„O tom jsem fakt nepřemýšlela.“

Ukázala na mě. „Všimla sis někdy, že nejúžasnější sex bývá s těmi největšími lúzry? Nejlepší sex v životě jsem zažila s klukem, který věřil, že v zemském jádru žijou mimozemšťani. Bydlel v jurtě na zahradě svých rodičů a jeho jediná práce byla, že se snažil vyrobit kombuchu. Což se mu mimochodem nikdy nepodařilo. Boty měl omotaný lepicí páskou, aby se mu nerozpadly. Úžasný sex v jurtě, proto vím, že bůh neexistuje. S kým jsi ho zažila ty?“

„Nejlepší sex?“ Nejdřív jsem chtěla říct, že s Andrewem, ale ne, nebyla to pravda. A už jsem k němu nemusela být loajální. „Jmenoval se Dennis. Na našem prvním rande mi naservíroval studenou polívku z konzervy a dobrých patnáct minut se snažil o beatbox. Snídal brownies s trávou a chtěl se stát profesionálním kouzelníkem. Ale měl naprosto dokonalý tělo a v posteli se choval jako šílenec. V dobrém slova smyslu.“

Shalini souhlasně přikývla. „Přesně tak. Hrůza. Myslíš, že by víláci mohli být dobrý v posteli a přitom normální?“

„Kdoví. Jsem si celkem jistá, že jsou všichni arogantní a možná násilnický. Jenže já do vílů říše nesmím.“ O tomhle jsem nikdy nemluvila, ale pivo mi rozvázalo jazyk.

„Proč ne? Nikdy jsi mi to nevysvětlila.“

Naklonila jsem se k ní blíž. „Vílí svět je postavený na rodový linii. A protože mě rodiče dali po narození k adopci, nikdo neví, co jsem zač. Jsem vyděděnc.“ Podívala jsem se na sebe a viděla to, co všichni ostatní. „Shalini, nejsem na tom o moc líp než Dennis. Jsem švorc a mám na sobě flekatou mikinu s kočkou.“ Když jsem zvedla ruku a dotkla se vlasů, došlo mi, že mám na hlavě jeden z těch drdolů *vzdala jsem to*, ze kterého trčí vlasy na všechny strany. „Proboha! Takhle jsem vypadala při setkání s Ashley?“

„Vypadáš naprosto úžasně. Jako by tě celou noc někdo šoustal, protože jsi mu připadala šíleně rajcovní.“ Sklouzla pohledem na moji prázdnou sklenici. „Ještě jeden drink?“

Přikývla jsem, i když už jsem byla trochu pod parou. Pořád jsem slyšela Ashleyiny pronikavé výkřiky a potřebovala jsem je vymazat z hlavy.

„Ještě několik,“ pronesla jsem s povzdechem. „Díky. Andrew byl až moc hezkej. Až moc dokonalej. Mělo mě napadnout, že nemám věřit takovému hezounovi.“

Shalini zavolala na barmana. „Můžeme dostat džbán margarity? A můžete zesílit televizi? Dneska pošlou z *Pod čepec a pod kudlu* někoho domů.“

„Doufám, že to bude Amberlee,“ poznamenala jsem. „Ne, počkej. Doufám, že zůstane. Je totálně šílená, a proto jí fandím. Snažila se proklít Jennicu pomocí magických svíčky.“

Zatímco barman chystal džbáněk, na telce nad barem se objevil nápis „nejnovější zprávy“ a přerušil záběr, na kterém jedna ze soutěžících opilecky vzlykala. Na nároží stál televizní reportér.

Zadívala jsem se na obrazovku.

„Právě jsme se dozvěděli,“ oznámil usmívající se reportér, „že vílí král Torin se letos ožení.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Král Torin byl hlavou vílí šlechty, obávané skupiny, která zpovzdálí vládla našemu světu. Šlo o nadřazený druh, který nechtěl mít nic společného s obyčejnou vílou jako já.

A přesto jsem se dívala na televizi, stejně fascinovaná jako všichni ostatní.

Uskuteční se velký turnaj vhodných vílích adeptek, z nichž vzejde jeho nevěsta,“ pokračoval reportér. „Počet soutěžících je omezený. Z tisíců možných účastnic bude vybrána pouze stovka, o které rozhodne samotný král. Jeho nevěsta musí předvést sílu, půvab –“

Obrátila jsem oči v sloup. „Tohle je tak staromódní. Nemůže se prostě s někým normálně seznámit a zjistit –“

„Pst!“ Shalini mi prakticky přitiskla ruku na pusu. „Miluju tě, ale *fakt* tě uškrtím, jestli nezmlkneš.“

Shalini, moje naprosto lidská kamarádka, byla vílami posedlá. Já si od nich naopak ochotně udržovala odstup. Víly se lidskému světu ukázaly teprve před asi třiceti lety. Zpočátku na ně lidé reagovali s hrůzou a odporem – a tenhle postoj jim bohužel vydržel *většinu* mého dětství. Jenže teď? Lidstvo se jich nemohlo nabažít. Postupem času o sobě víly pečlivě vybudovaly obraz bohatství

a přitažlivosti. Ve skrytu duše jsem však měla podezření, že za sofistikovanou fasádou jsou pořád stejně děsivé.

„Král Torin,“ pronesl reportér nadšeně, „se narodil před šestadvaceti lety. Už nějakou dobu se očekává, že si vybere královnu, která podle starobylé tradice vzejde z turnaje...“

Jeho fotku jsem viděla snad stokrát – bledý, ostře řezaná čelist, kratičké tmavé vlasy. Na tomhle snímku byl v černém obleku, který mu zvýrazňoval široká ramena. Měl dábelický úsměv a jedno tmavé obočí povytažené nahoru.

Možná to bylo pivem nebo zlomeným srdcem, ale odpuzoval mě už při pouhém pohledu. Okamžitě se dalo *poznat*, že má rád jenom sám sebe.

Ovšem bylo těžké od něj odtrhnout oči.

„Nafoukanej hajzl,“ zamumlala jsem nezřetelně. No jo. Byla jsem opilá.

Shalini si povzdychla. „Slyšela jsem, že je hrozně záhadnej. Vyzraňuje z něj smutek a nikdo neví proč.“

Nedávalo to smysl. „Co je smutnýho na tom, že je nejbohatším chlápkem na světě? Víš, kolik barů by si mohl otevřít, kdyby chtěl? Nebo škol, když na to přijde? Kolik vysokoškolských titulů by mohl získat?“ Došlo mi, že hulákám.

Shalini uhnula pohledem doprava. „Slyšela jsem, že má špatný svědomí. Prej vraždil lidi... ale cítí se kvůli tomu provinile. Je sklíčenej a ztrápenej.“

„Chudáček! Hele, kdyby byl šerednej, všichni by ho měli na háku. To, že jsi vrah, se většinou nepovažuje za kladnou vlastnost.“ Dopila jsem margaritu. Šlo to rychle. „V tom je ta potíž

s bohatýma a mocnýma, než A s hezounama. Neznají hranice ani normální empatii, a než se naděješ, spíš s herečkou jménem Ashley.“ Matně jsem si uvědomila, že jsem tu poslední část vykřikla.

„Zapomeň na Andrewa, Avo. Mysli na svalnatý paže krále Torina. Jsi víla! Co kdyby ses přihlásila do toho turnaje?“

Pohrdavě jsem si odfrkla. „Cože, já? Nikdy. Zaprvý, nedovolili by mi to. A zadruhé, přišla bych o naše skvělé přespávačky a sledování *Tudorovců*. A chci se pustit do pečení. Ale možná bych to mohla pojmout jako pečení v tudorovským období.“

Přimhouřila oči. „*Tudorovce* už jsme viděly dvakrát.“

„Můžeme si pustit *Panenskou královnu*. To je fuk.“ Usmála jsem se. „Upeču žemle.“

Zírala jsem na obrazovku a sledovala oddálený záběr na krále Torina. Svoji veřejnou osobnost prezentoval velice pečlivě – vždycky perfektně upravený, elegantně oblečený, nikdy ani jeden zatoulaný pramínek vlasů –, jenže asi před rokem se objevila trhlina. Z nějakého temného koutu internetu se vynořila Torinova fotka – vynořoval se z oceánu jako mořský bůh a na svalnatých pažích se mu leskly kapky vody. Se svým tajnůstkářským úsměvem a dokonalými rysy se hodně podobal Henrymu Cavillovi z *Tudorovců* zkríženému s Poseidonem.

Teda, pokud se vám takové věci líbily.

Obraz v televizi se zase změnil. Teď to vypadalo, že jde o živý přenos z helikoptéry. Po ulici pod ní se pohybovalo stříbrné lamorghini obklopené družinou černých motorek.

„Král opustil Faerii, aby osobně pozval všechny vybrané účastnice,“ vysvětlil reportér. „Podle starobylé tradice turnaje.“

„Není to dálnice 8?“ zeptal se někdo na opačném konci baru.
„Páni,“ prohodil další zákazník, „jsou blízko.“

Podívala jsem se na Shalini. Jako uhranutá zírala s pootevřenou pusou na obrazovku.

„Do háje!“ vykřikl někdo. „Odbočujou na exit 13.“

„To je asi dva bloky odtud,“ hlesla Shalini.

O čem to všichni mluví?

No jo, o vílím králi a jeho turnaji.

Slyšela jsem vedle sebe Shalinin hlas napjatý vzrušením. „Viděla jsi někdy krále Torina na vlastní oči?“

„Neviděla. Určitě vypadá skvěle, ale...“ Odmlčela jsem se, protože se mě zmocnil nepříjemný pocit. Připadalo mi, že se stůl přede mnou zakymácel, a přestala jsem se soustředit. Najednou mi bylo do pláče. Ta margarita nebyla dobrý nápad.

Zabořila jsem hlavu do dlaní a v duchu jsem viděla Andrewovy dokonalé rysy. „Chtěli jsme vysázet jabloně.“

„Cože? O čem to mluvíš?“ vyhrkla Shalini nechápavě.

Řev motorek mě přiměl vzhlédnout. Za oknem se objevil první člen družiny krále Torina. Burácení motorů připomínalo start menšího letadla, ale pokud ten rámus hostům Zlatého jetele vadil, nepoznali byste to. Tiskli obličej na sklo a sledovali, jak kolem projíždějí jedna, dvě, tři, čtyři motorčky.

Šokovalo mě, že je venku ještě světlo, protože jsem měla pocit, že je hluboká noc. Kdo se takhle opije za bílého dne?

„Panebože!“ Ohlušujícím randálem ke mně pronikl Shalinin hlas. „Právě projel kolem – počkat, on *zastavuje*?“ Zničehonic měl otravně vysoký tón.

Všichni se tlačili u oken a prsty horečně otírali skla zamžená dechem.

„Panebože!“ vyjekla znovu Shalini. „To je on!“

Nejistě jsem se svezla ze stoličky a zamířila blíž k oknu, abych se taky podívala. Vmáčkla jsem se mezi toho otrapu, který chtěl jít do trojky, a ženskou, co páchla dezinfekcí.

„Ježíši,“ vydechla Shalini totálně mimo. „Ježíši...“

Dveře lamborghini se pomalu otevřely a z auta vystoupil vílí král. V pozdním odpoledni měly jeho havraní vlasy zlatavý nádech. Byl vysoký, dobře stavěný, oblečený v tmavé kožené bundě a černých kalhotách. Vypadal jako nadpozemský model Calvina Kleina pozlacený sluncem. Opálená pokožka mu ostře kontrastovala s ledově modrýma očima a na hranaté čelisti měl náznak tmavého strniště. Od posledních fotek, na kterých jsem ho viděla, mu narostly vlasy. Už je neměl ostříhané nakrátko, ale kroutily se mu ve tmavých kudrnách.

S rozpačitým bodnutím mi došlo, že mám nos přitisknutý na sklo a civím na něj stejně jako všichni ostatní.

Když přešel pohledem průčelí Zlatého jetele, světle modré oči se mu ve světle zablyškly. Co tady dělá? Nemohl sem přijet kvůli mně, protože nikdo z Faerie nevěděl, kdo jsem. Opřel se o bok lamborghini a založil si ruce v podpaží. Okamžitě mi došlo, že čeká, až dorazí zbytek jeho družiny.

Král Torin ukázal na dveře podniku a dva jeho strážci sesedli z motorek a zamířili dovnitř.

Shalini vedle mě nadšeně zašeptala: „Myslíš, že přišli za tebou, Avo?“

„Blbost. Určitě tady musí být ještě nějaká jiná víla.“

Rozhlédla jsem se po místnosti a hledala další vílí holku, jako jsem já. Většinou nás nebylo těžké objevit. Každý nás obvykle poznal podle mírně protáhlých uší a zvláštní barvy vlasů, ale řekla bych, že všichni v baru byli lidé.

Jeden z členů ochranky krále Torina, muž s dlouhými černými vlasy a bronzovou kůží, otevřel dveře. Byl obrovský. V místnosti byste v tu chvíli slyšeli spadnout špendlík.

„Vílí král by si rád dal něco k pití.“

Zdusila jsem zahihňání. Vílí král byl nejspíš zvyklý na několik set let stará vína z nejlepších vinic v Bordeaux. Ve Zlatém jeteli mají staré jediné jídlo a štamgasty.

Právě když jsem to chtěla pošeptat Shalini, ve dveřích se objevil král Torin a mně spadla brada.

Věděla jsem, že je hezký, ale ve skutečnosti mě jeho krása zasáhla jako rána pěstí. Jasně, snad tisíckrát jsem viděla jeho tvář na obálce bulvárních plátek. Hranatá čelist, ďábelský úsměv, ledově modré oči, které jako by skrývaly ohavné tajemství. Zblízka jsem si ale všimla některých dalších detailů: řas černých jako uhel, malého důlku na bradě.

Adonis osobně? Boží syn? Bylo to nějaké vílí kouzlo? Vždycky jsem si myslela, že Andrew je desítka. Jenže kdyby byl Andrew desítka, musela bych vymyslet úplně novou stupnici, protože vílímu králi nesahal ani po kotníky.

Král na mě upřel pohled a já úplně přestala dýchat, protože mi přejel mráz po zádech. Zničehonic jsem měla pocit, jako by se mi z obratlů šířil chlad.

Když se dal do pohybu, jako by se kolem něj shlukly stíny a zákazníci mu instinktivně uhýbali z cesty. Slyšela jsem, že má na lidi takový vliv, že stačí jeho pouhá přítomnost, aby se podřídili jeho vůli.

Barmanovi se třásla ruka, když naléval králi Torinovi whisky. „Král Torin,“ šeptali lidé uctivě. „Král Torin.“

Někteří poklekli. Steve Trojka tiskl čelo k podlaze pobryndané pivem.

„Panebože!“ zašeptala Shalini a svírala mi paži tak pevně, že mi bylo jasné, že budu mít modřinu.

Možná to souviselo s tím, že jsem víla, nebo možná s tím, že mi v těle kolovala spousta alkoholu, ale já jsem padnout na kolena nehodlala. I když jsem cítila, jak mi moc krále Torina proniká do kostí a vyžaduje úctu, byla jsem odhodlaná zůstat stát, i když by mě to mělo zabít.

Torin si vzal od barmana whisky a dál mě provrtával pohledem. Když udělal pár kroků mým směrem, skoro jsem podlehla nutkání pokleknout.

Zachvěl se mu sval na čelisti. „Je zvykem, že se víla pokloní svému králi.“ Jeho tichý sametový hlas mě pohladil po kůži.

Koketně jsem se na něj usmála. „Jenže já ve skutečnosti nejsem jedna z vás. O tom jste rozhodli už dávno.“ Alkohol přebil strach, který jsem měla cítit. „Takže teď žiju podle lidských zákonů. A lidi se klanět nemusejí.“

Shalinin silný, bolestivý stisk mě varoval, abych zmlkla.

Vyšklubla jsem jí ruku. „A potom co jsem našla Ashley na Andrewovi, jsem zanevřela na všechny chlapy.“

V místnosti se rozhostilo tíživé ticho.

Král se usmál. „Kdo je Ashley?“

Povzdychla jsem si. „O ni tady přece nejde. Jde o to, že se neklaním hezkýmu, bohatému chlápkuvi. Měla jsem *faaakt* těžké den,“ zadrmolila jsem.

Po těch slovech mě přejel pohledem od hlavy k patám a znamenal fleky na mikině i prázdnou sklenici, kterou jsem křečovitě svírala v ruce. „To vidím.“

Opět se mi podíval do očí. Temnota za jeho zády jako by houstla a stíny se blížily. V kostech jsem cítila chlad a začaly mi cvakat zuby.

Vzdej hold svému králi. Vzdej hold svému králi. Hlas v hlavě mi nařizoval, abych se před ním pokořila, a po páteři mi tančil strach.

Král se lehce zamračil, jako by ho zaskočil můj vzdor. Copak ale neslyšel, jak říkám, že nejsem jedna z nich?

Zacukal mu koutek úst. „Jsem rád, že jsem tě nepřišel pozvat do turnaje. Tvůj nedostatek úcty by tě okamžitě diskvalifikoval.“

Pohlédla jsem mu do ledových očí. Král Torin mě právě výslovně vyloučil ze soutěže, které jsem se absolutně netoužila zúčastnit.

„Nebojte se, váš turnaj mě nezajímá. Vlastně mi připadá trapný.“

Ohromeně na mě vykulil oči a jeho dokonalé rysy poprvé narušil výraz, který připomínal skutečnou emoci.

„Opravdu, králi Torine. Chápu, že jste král, z prastarého rodu Letního dvora bla bla...“ Matně jsem si uvědomila, že nezřetelná artikulace připravila můj výlev o dávku jízlivosti, jenže král se prostě ocitl ve špatný čas na špatném místě a bude si to muset